

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **G. K.**, zast. JUDr. Jiřím Stránským, advokátem se sídlem v Praze 9, Jandova 8, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2005, č. j. 9 Az 12/2004 - 59,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Zástupci stěžovatele JUDr. Jiřímu Stránskému, advokátovi, **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2005, č. j. 9 Az 12/2004 - 59, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 11. 2003, č. j. OAM-3744/VL-11-P22-2003, jímž stěžovateli nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně rozhodnuto tak, že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Městský soud především neshledal důvodnou žalobní námitku stěžovatele, že správní orgán nezjistil skutečný stav věci a nemohl tak usuzovat na skutkové a právní otázky, které

potřeboval zodpovědět. Stěžovateli byla dána možnost, aby podal úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které ho vedly k opuštění země původu. Jeho tvrzení o tom, že ho k odchodu z Ukrajiny přiměly ekonomické důvody, nemožnost sehnat odpovídající práci, neexistence podmínek pro vydání knihy a posléze i nemožnost žít v této zemi s odlišnými prozápadními názory, není relevantním důvodem pro udělení azylu.

Stěžovatel nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, ani nebylo zjištěno, že má ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) téhož zákona odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Je tomu tak proto, že ve své vlasti nebyl politicky činný a veřejně neprojevil své názory tím, že by vydal nějakou knihu a za myšlenky tam vyslovené byl pak pronásledován. Pouhé tvrzení, že nemohl uplatnit své právo na nekompromisní básnickou tvorbu, aniž by tato tvorba byla předána skutečně k vydání a z politických důvodů nebyla přijata k publikaci, není azylově relevantním důvodem. Tímto důvodem není ani nespokojenost stěžovatele s politickými poměry na Ukrajině. Jestliže stěžovatel nejprve v žádosti o udělení azylu uváděl, že je ateista a později tvrdil, že na Ukrajině nelze žít se svým náboženským přesvědčením, nelze dovést ani to, že by mohl mít opodstatněný strach z pronásledování z důvodů náboženství. Obecně tíživá ekonomická situace pak dopadá na všechny obyvatele Ukrajiny a pokud stěžovatel nechtěl být zaměstnán jinak, než jako námořník, navigátor nebo básník, nelze vůbec hovořit v tomto směru o azylových důvodech.

Městský soud souhlasil se správním orgánem i v tom, že v řízení nebyly zjištěny ani důvody pro udělení azylu stěžovateli podle ustanovení § 13 odst. 1, 2 (stěžovatel nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka, kterému by byl azyl udělen) a § 14 zákona o azylu (na udělení humanitárního azylu není právní nárok a po posouzení osobní situace stěžovatele a situace v zemi původu neshledal správní orgán důvod pro udělení tohoto azylu). Městský soud neshledal pochybení správního orgánu ani pokud jde o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, protože z informací o zemi původu a z údajů uváděných stěžovatelem nelze činit závěr, že by stěžovatel náležel k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku městského soudu, kterou stěžovatel opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatel odmítl závěry tohoto soudu, pokud ten dospěl k tomu, že v jeho věci nebyly dány důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu, ani shledány překážky vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona.

Stěžovatel především namítl, že správní orgán nezjistil úplně a přesně skutečný stav věci a že se městský soud dopustil zásadního pochybení v právním posouzení základní otázky, kterou bylo udělení azylu.

Stěžovatel zásadně nesouhlasí s hodnocením existence zákonných důvodů pro udělení azylu. Městský soud se hlouběji jeho žádostí o udělení azylu nezabýval a dospěl k nepřijatelnému závěru, že svou tvorbou neprojevoval své politické názory veřejně. Jak jinak, než stávajícím způsobem, měl svou tvorbu prezentovat, protože její zveřejnění není na Ukrajině možné. Mnohokrát byl totiž vydavateli upozorněn, že jeho tvorba je pro svůj politickosatirický náboj nepřijatelná s tím, že by mohli mít problémy se státní mocí. Městský soud dezinterpretoval i jeho postoj k náboženství, z čehož pak vyvodil nesprávné právní závěry. Tím, že se prohlašoval jako ateista, neměl na mysli, že nemá vztah k Bohu nebo nadpřirozenu. Dal tím najevo jenom to, že se na Ukrajině nehlásí k většinové konfesi

a že má svůj specifický druh víry. Právě ten však byl pro krajany nepřijatelný a velmi často se s nimi proto dostával do konfliktu, který vnímal jako pronásledování. Je skutečností, že ho k odchodu z Ukrajiny nepřiměly ekonomické důvody, ale chce žít ve svobodné společnosti, která není v zemi původu, kde je na denním pořádku porušování základních lidských práv a svobod. Městský soud proto dospěl k nesprávnému závěru, že nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a podle ustanovení § 12 písm. b) téhož zákona, protože zcela opomenul, že ke splnění zákonné podmínky podle posledně uvedeného ustanovení zcela postačí odůvodněný strach z pronásledování. Otázkou možnosti udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu se pak městský soud vůbec nezabýval a stejně tak není dostačující odůvodnění rozsudku tohoto soudu, že se v jeho případě nevyskytují skutečnosti, jež by zakládaly překážku vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu.

Současně stěžovatel navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele i na obsah vydaného správního rozhodnutí. Právě ze skutečností uváděných stěžovatelem vycházel jak správní orgán, tak i městský soud, a proto se tyto skutečnosti staly základem jejich rozhodování. K přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správní orgán neshledal důvody a navrhl zamítnutí tohoto mimořádného opravného prostředku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu ze dne 21. 1. 2005, č. j. 9 Az 12/2004 - 59, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud, který rozhoduje o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku městského soudu, vychází z toho, že i v řízení o kasační stížnosti se kasační soud řídí přísnou dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvedení skutkových a právních důvodů pak znamená povinnost stěžovatele tvrdit, že soudní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nedostatek stěžovatelova tvrzení, že vydáním napadeného soudního rozhodnutí byl porušen zákon nebo jiný právní předpis, představuje vadu kasační stížnosti, která brání jejímu věcnému vyřízení. I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud má za to, že se zcela mýlí s obsahem správního spisu nekonkrétní námitky kasační stížnosti, že správní orgán nepřesně a neúplně zjistil skutečný stav věci a že městský soud tuto skutečnost ponechal zcela bez povšimnutí.

Především je tato námitka zcela nekonkrétní, v rozporu s požadavky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. a nelze z ní ani vysledovat, jaké další či jiné důkazy měl správní orgán vlastně provádět a v čem jsou podle přesvědčení stěžovatele skutková zjištění neúplná. Proto je třeba poukázat na správný závěr městského soudu, který k této problematice vyslovil v odůvodnění napadeného rozsudku. Jelikož byl pohovorem zjištěn důvod žádosti stěžovatele o udělení azylu, který pod zákonný důvod zařadit nelze, není a ani nemůže být námitka o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu důvodná. Povinnost zjistit skutečný stav věci má v tomto případě správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které stěžovatel jako žadatel o azyl uvedl v průběhu správního řízení. V této souvislosti je třeba připomenout i judikaturu Nejvyššího správního soudu, která potvrzuje správnost závěru městského soudu. Podle ustálené judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, sp. zn. 5 Azs 170/2004) má správní orgán povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení zákona o azylu, ani jiného zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci podle § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“) má proto správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Pokud tedy správní orgán umožnil stěžovateli, jako žadateli o udělení azylu, sdělit v žádosti a v protokolu o pohovoru všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že při rozhodování o žádosti stěžovatele o udělení azylu vycházel správní orgán z této žádosti ze dne 25. 4. 2001, z protokolu o pohovoru ze dne 12. 9. 2003 a z vlastnoručně psaného prohlášení, v nichž podrobně a nerozporně stěžovatel uváděl důvody, které ho vedly k opuštění Ukrajinské republiky a k podání žádosti o udělení azylu v České republice. Správní orgán při svém rozhodování rovněž vycházel z Příručky Ministerstva vnitra Velké Británie o zemi původu Ukrajina z října 2002, z Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 23. 3. 2000, č. j. 1620/2000, a aktuální informace ohledně situace na Ukrajině z databáze České tiskové kanceláře, které jsou obsahem správního spisu. Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu jde o úplné a standardní důkazy, z nichž správní orgán čerpal podklady pro svá skutková zjištění, která z uvedených důvodů jsou úplná a mohla sloužit po právním posouzení i pro rozhodnutí ve věci samé. Z uvedených důvodů se proto nemohla setkat s úspěchem ani výtká stěžovatele na adresu městského soudu, který rovněž odmítl výhradu, že skutková podstata věci nebyla úplně zjištěna.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce kasační stížnosti, že správní orgán, ani městský soud nehodnotily v souladu se zákonem existenci důvodů pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z uvedených ustanovení § 12 zákona o azylu vyplývá, že základní podmínkou pro udělení azylu je skutečnost, aby bylo přiměřeným způsobem prokázáno, že je cizinec pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo se odůvodněně obává pronásledování pro některý z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Pronásledováním ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu však není každé „pronásledování“, ale jen pronásledování spočívající v ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním (§ 2 odst. 5 zákona o azylu).

Podstatným rysem pronásledování ve smyslu zákona o azylu je tedy i to, že je prováděno, podporováno či trpěno státní autoritou, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.

Nic takového v průběhu řízení u správního orgánu, ani v řízení před krajským soudem zjištěno nebylo.

Stěžovatel především sám neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod nebo že se jiným způsobem politicky angažoval. Ve světle toho, co bylo uvedeno, proto nemůže obstát ani tvrzení stěžovatele uplatněné v kasační stížnosti, že splňoval zákonné důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že stěžovatel nebyl nijak „pronásledován“ ve smyslu zákona o azylu, tedy neoprávněně postihován ze strany státní autority nebo těch osob, které takovou autoritu zosobňují.

Pod pronásledování ve smyslu zákona o azylu nelze podřadit ani stěžovatelem namítanou a tvrzenou nemožnost vydat na Ukrajině svou knihu, resp. knihy. Stěžovatel objektivně nevydáním knihy veřejně nevyjádřil své názory, za něž by mohl být vůbec případně pronásledován. Jelikož správní orgán neměl k dispozici rukopis knihy, nebylo možno ani jinak učinit závěr, že stěžovatel veřejně projevoval politické názory. Navíc tvrzení stěžovatele o nepřijetí knihy z možných politických důvodů k publikaci je neprůkazné a zcela osamocené. Již správní orgán v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí poukázal na to, že z Příručky Ministerstva vnitra Velké Británie vyplývá, že vláda sice vlastní a kontroluje většinu celostátních rozhlasových a televizních stanic, ale na Ukrajině je k dispozici široká škála novin a periodik, které zastávají různé politické názory, a jedinci mohou a často kritizují vládu bez represálií. Nelze proto ničeho namítat proti závěru městského soudu, že pouhé tvrzení stěžovatele o nemožnosti uplatnit své právo na nekompromisní básnickou tvorbu, aniž by tato tvorba byla předána skutečně k vydání a z politických důvodů nebyla přijata k publikaci, není azylově relevantním důvodem.

Stěžovatel namítl, že chce žít ve svobodné společnosti, která není v zemi původu. Důvodem k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu však není ani nespokojenost stěžovatele s politickými poměry na Ukrajině (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 1993, č. j. 6 A 510/93 - 30). Stejně tak není důvodem pro udělení azylu podle tohoto ustanovení zákona o azylu pouhá nespokojenost stěžovatele se stavem dodržování lidských práv v zemi

původu, navíc ani v této zemi neprojevená (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003 - 40). Je tomu tak proto, že ustanovení § 12 zákona o azylu vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně a pouhá nespokojenost s politickými poměry a stavem dodržování lidských práv v zemi původu mezi těmito důvody nejsou.

Stěžovatel rovněž namítl, že městský soud dezinterpretoval i jeho postoj k náboženství, z čehož pak vyvodil nesprávné právní závěry. Tím, že se prohlašoval jako ateista, neměl na mysli, že nemá vztah k Bohu nebo nadpřirozenu. Dal tím najevo jenom to, že se na Ukrajině nehlásí k většinové konfesi a že má svůj specifický druh víry. Právě ten však byl pro krajany nepřijatelný a velmi často se s nimi proto dostával do konfliktu, který vnímal jako pronásledování. Rovněž tato námitka není opodstatněná. I kdyby bylo toto tvrzení pravdivé, ani tak by nemohl být tento skutkový příběh posuzován u stěžovatele jako odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Za tento stav by mohla být považována jen taková situace, kdyby ze strany státní moci docházelo k perzekuci osoby stěžovatele pro jeho náboženskou orientaci, popřípadě k systematickému odmítání poskytovat mu ochranu před šikanou vyvolanou netolerancí k jeho náboženskému vyznání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58). Stěžovatel však ani netvrdil, že by byl perzekuován státní mocí pro svou náboženskou orientaci, ani netvrdil, že by mu státní moc odmítala poskytnout ochranu před netolerancí ze strany jeho krajanů. Tento závěr vychází z již uvedeného výkladu pojmu pronásledování podle zákona o azylu, za které je považováno jen pronásledování prováděné, podporované či trpěné státní autoritou, nikoliv soukromými osobami, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.

Důvodná není ani námitka stěžovatele, že se městský soud nezabýval otázkou možnosti udělení humanitárního azylu.

Městský soud se otázkou možnosti udělení humanitárního azylu stěžovateli podle ustanovení § 14 zákona o azylu zabýval naopak nadstandardně.

Stěžovatel totiž v žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 11. 2003, č. j. OAM-3744/VL-11-P22-2003, jímž mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, nevzneshl žádné skutkové a právní výhrady vůči neudělení humanitárního azylu. Městský soud měl proto podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat napadené rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů. Jestliže tedy stěžovatel ve vztahu k neudělení humanitárního azylu žádné výhrady v žalobě neuplatnil, neměl se městský soud neudělením tohoto azylu zabývat. Městský soud se však přesto zabýval otázkou udělení tohoto azylu a došel k zákonnému závěru, že stěžovatel obecně nesplňoval podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu (na udělení humanitárního azylu není právní nárok a po posouzení osobní situace stěžovatele a situace v zemi původu neshledal správní orgán důvod pro udělení tohoto azylu). Je tomu tak i proto, že udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, kterému nepřisluší hodnotit, zda byly dány humanitární důvody či nikoliv. Jelikož správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, a sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když stěžovatel ve správním řízení a v řízení před soudem ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu neuvedl.

Právně relevantní není ani tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že rozsudek městského soudu neobsahuje dostačující odůvodnění o neexistenci skutečností, jež by zakládaly překážku vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu.

Především je nutno rovněž uvést, že stěžovatel v žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 11. 2003, č. j. OAM-3744/VL-11-P22-2003, jímž bylo rozhodnuto i tak, že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu, též nevznese žádné skutkové a právní výhrady vůči tomuto výroku rozhodnutí. Městský soud měl proto podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat napadené rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů a výrokem o neexistenci překážek vycestování se nemusel zabývat. Pokud tedy přesto městský soud dospěl k závěru, že z informací o zemi původu a z údajů uváděných stěžovatelem nelze učinit závěr, že by stěžovatel patřil k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu, potom nejde o závěr nezákonný, zvláště když stěžovatel žádné námitky v uvedeném směru nevznese.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku městského soudu ze dne 21. 1. 2005, č. j. 9 Az 12/2004 - 59, není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o žádosti stěžovatele stran přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože již rozhodl přednostně rozsudkem ve věci.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Soudem ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Jiřímu Stránskému, advokátovi, nebyla přiznána odměna za zastupování, protože tento zástupce v řízení o kasační stížnosti neučinil a nevykázal žádný úkon právní služby, který by podléhal režimu vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu